

ΜΩΣΑΪΚΟΝ.

Διέβην τὴν ζῶν καὶ περιῆλθον τὴν γῆν καὶ δὲν ἡδυνήθην ἀκόμη νὰ ἐννοήσω ὅτι ἀνομάζεται κόσμος.

Λέων Λευῆς.

Ἡ ἀρετὴ ὀφείλει νὰ ἔχῃ θρασυτητα καθὼς ἡ κακία.

Εὐγένιος Σύης.

Τὰ φύλλα ἐκεῖνα τὰ πίπτοντα ὥσπερ τὰ ἔτη μας, τὰ ἄνθη ἅτινα μαραίνονται ὡς αἱ ὠραί μας, τὰ σύννεφα φεύγοντα ὡς αἱ πλάναι μας, τὸ φῶς ἐκεῖνο, ὅπερ ἀδυνατεῖ ὡς ὁ νοῦς μας, ὁ ἥλιος ψυγόμενος ὡς οἱ ἔρωτές μας, οἱ ποταμοὶ πηγνυόμενοι ὡς ὁ βίος μας, ἔχουσι μυστηριώδεις σχέσεις μὲ τὰς τύχας μας.

Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ἡ γυνὴ ὁ ἀνὴρ θὰ ἦτο τραχὺς, μισάνθρωπος, βάνυσος, καὶ θὰ ἡγνόει τί ἐστὶ χάρις, διότι ἡ χάρις εἶναι τοῦ ἔρωτος μειδίαμα.

Σατωβριάν.

Ἡ φαντασία τῶν γυναικῶν ὁμοιάζει τὴν εὐκίνητον ἄμμον ἐπὶ τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἐντυπῶνται καὶ ἐξαλειφονται εὐκόλως. Ὁ νοῦς τῶν ὁμῶς ἐξ ἐναντίας ἔχει τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν σκληρότητα τοῦ μαρμάρου, εἰς τὸ ὅποιον ἡ γλυφὴ εἰσχωρεῖ δυσκόλως μὲν, ἀλλ' ὅτι ἐγχαράσσεται διαμένει αἰωνίως ἐγκεχαραγμένον.

Δενογιέ.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἄλλων τὰ ἐλαττώματά μας εἶναι σκιαί, αἵτινες αὐξάνουσι καὶ μεγεθύνονται καθ' ὅσον δύει ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μας.

Arsène Houssaye.

Αἱ γυναῖκες τὰ πάντα σοὶ ἐξομολογοῦνται ὡς καὶ τοὺς ἔρωτάς των αὐτοὺς ἀκόμη, οὐδέποτε ὁμῶς τὴν ἡλικίαν των.

Φοντενέλ.

Ἡ ψυχὴ, ἡ ἀγάπη καὶ πάσχουσα μετέχει τοῦ θείου· διάκειται εἰς τὴν αἰθεριωτέραν αὐτῆς κατάστασιν. Ὅστις δὲν εἶδε τὰ πράγματα τούτου τοῦ κόσμου καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ τὸ διπλὸν τοῦτο φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ πάθους, δὲν εἶδε τίποτε ἀληθές καὶ δὲν ἠξεύρει τίποτε.

Βίκτωρ Οὐγάι.

ΑΙ ΔΥΟ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ.

Ἡ Χρυσαλλίς, μικρὸν πτερωτὸν ἐντομον οὖσα, δὲν ἔχει βεβαίως ἄλλην ἀξίωσιν, εἰμὴ νὰ ἵπταται εἰς τὰς πενιχρὰς ἡδὴ τοῦ πάλαι ποτε ἀνοθοφύτου Ἰλισσοῦ ὄχθας, καὶ πτερυγίζουσα κύκλω τῶν ἀραιῶν καὶ ἰσχνῶν ῥοδοδαφνῶν του, νὰ δεικνύῃ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἀπὸ τῆς Πεντέλης ἀνατέλλοντος ἡ ὀπισθεν τοῦ Κορυθαλοῦ καταδύντος ἡλίου τὰ χρυσίζοντα τῶν μικρῶν πτερυγίων τῆς χρώματα· τοῦτο κυρίως τέρπει αὐτήν, καὶ ἐν τούτῳ περιλαμβάνεται ἅπας ὁ ἐγωϊσμός της. Καὶ ἵπταται μὲν οὐχὶ διότι θέλει ν' ἀναβῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκεῖ καθεζομένη παρ' Ὑγνὴ νὰ συνδιαλέγεται μετ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπλῶς διότι ἀρέσκεται εἰς τὴν πτήσιν· γινώσκει μάλιστα κάλλιον παντὸς ἄλλου ὅτι οὔτε αἰτὸς εἶναι ὅπως ἀναβῇ τὰ νέφη καὶ ἐκεῖθεν ἀπολύῃ τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διὸς κατὰ τῶν Τιτάνων τῆς πολιτικῆς, οὔτε κἂν ἐλαφρὰ πέλεια σπεύδουσα εὐθὺ πρὸς τὴν φωλεάν της. Ἡ Χρυσαλλίς εἶναι ἐντομον ἀνέστιον, ἀργόν, φιλοπαῖγμον, διὸ καὶ ἡ πτήσις της εἶναι ὅλως ἀκανόνιστος καὶ ἄσκοπος ἂν θέλετε, ὅταν μάλιστα πέτεται εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς ἐπιφυλλίδος της. Τότε ἡ Χρυσαλλίς μας ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται τὰς λοιπὰς τῶν λοιπῶν χρυσαλλίδων φρενοτροπίας, τὰς ἐρωτικὰς των ἐνίοτε ἀποτυχίας ἢ ἐπιτυχίας, νὰ εἰσέρχεται εἰς τὰς κομψὰς αἰθούσας τῆς πρωτεύουσας ὅπου αἱ Μοῦσαι μετὰ τῶν Χαρίτων παίζουν ἢ χορεύουσι, νὰ γελά ἐνίοτε διὰ τὰς μικρὰς ἀνοησίας ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ νὰ θεωρῇ ἑαυτὴν εὐτυχὴ ἂν κατορθώσῃ νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς καλὰς ἀναγνωστρίδας τῆς μικρᾶν τινα ἄνεσιν, ἀφίνουσα εἰς ἄλλους νὰ πληττώσι διὰ τῆς μαστίγος τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους τοὺς σύροντας τὸ ἄρμα τῆς πολιτείας, διότι, χάριτι θεῆα, δὲν τῆς ἤλθε ποτὲ κατὰ νοῦν νὰ καθίσῃ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ στρέφουσα κύκλω τὸ βλέμμα νὰ ἐκφωνῇ, ὡς ἡ συναδελφὸς της μυῖα, μετὰ γελοίας κομπόρημοσύνης· ὦ πόσον κοινωρτὸν σηκώρω ἀπὸ τὴν γῆν! Ἐχομεν ἡδὴ πολὺ σοβαρώτερα καθήκοντα νὰ ἐκτελέσωμεν. Κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας, αἵτινες παρήλθον μὲ θλίψιν πολλὴν τῶν φιλεσφῶντων χριστιανῶν, ἱκανά, τῇ ἀληθείᾳ, συνέβησαν, ὥστε ἂν δὲν συγγράφωμεν ὁλόκληρον ἐρωτικὴν

Οδύσσειαν, τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἐξάπαντος εἰς τὴν νωρότητα τοῦ ἡμετέρου νόου. Ἀλλὰ πῶς! ἴσως ἐκφωνήσῃ ὁ ἡμέτερος ἀναγνώστης προκειμένου νὰ περιγράψῃ τὴν ἀγίαν ἐβδομάδα, θέλετε νὰ δώσῃτε χροιάν ἐρωτικὴν εἰς τὴν περιγραφὴν σας ταύτην, καὶ ἴσως ἴσως νὰ ψεξήτε καὶ πάλιν τὸ γυναικεῖον φύλον, τὸ ὁποῖον δι' ὅσον καὶ ἂν θεωρεῖτε καὶ ὀνομάζετε σῆς οἱ ἄνδρες κυκόν, τοῦτο δύναται νὰ σᾶς εἴπῃ πρὸς ἀπολογίαν τοῦ καὶ πάλιν ὅσα εἶπόν ποτε αἱ θεσμοφοριάζουσαι·

*κὰρ ἐξέλεθ' ἰδὲ γ' ἵναίδ' ἰοι, καθ' εὖρητ' αὐτὸ
θύρασι*

*μανίας μαίρεσθ', οὐς χρῆν σπεύδειν καὶ χαίρειν,
εἴπερ ἀληθῶς*

*ἐνδοθεν εὖρετε φρουδὸν ἰδὲ κακὸν καὶ μὴ κατε-
λαμβάνει' ἐνδορ.*

*Ἐὰν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίῳ παιζούσαι καὶ
κοπιῶσαι*

*πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ περὶ τὰς κλίνας πε-
ρινοστῶν*

*κὰρ ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, τὸ κακὸν ζητεῖτε
θεῶσθαι.*

Ὅχι! τοιοῦτον σκοπὸν δὲν ἔχομεν, μὰ τὴν Ἄφροδίτην! διότι ἀπὸ ἀνεγνώσαμεν εἰς τὸν εὐτράπελον Ἀριστοφάνην τὰς ἀνωτέρω δικαίας κατὰ τὸν ἀνδρῶν ἐπιπλήξεις, ἅς αἱ θεσμοφοριάζουσαι Ἀθηναῖαι ἀπηθύθυον πρὸς αὐτοὺς, ἅπασαι αἱ περὶ γυναικῶν ἰδέαι μας ἀνετράπησαν ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ χωρὶς νὰ θέλωμεν τώρα νὰ κολακεύσωμεν καμμίαν τῶν εὐγενῶν ἀναγνωστριῶν τῆς *Χρυσάλλιδος*, ὁμολογοῦμεν ὅτι πολλάκις μᾶς ἤλθεν ὁ πειρασμὸς νὰ διορθώσωμεν τὸν πολυθρήλητον τοῦ μισογύνου Εὐριπίδου στίχον, καὶ νὰ εἴπωμεν ὀρθότερον καὶ ἀληθέστερον ἐκεῖνον,

θάλασσα, πῆρ καὶ ΑΝΗΡ κακὰ τρία.

Τίς οἶδε μὴ ὁ δυστυχὴς ποιητὴς ἔγραψεν ὡς ἡμεῖς τὸν στίχον τοῦτον, κακόβουλος δὲ τις γραμματικὸς, χαριζόμενος εἰς τὸ γένος τοῦ, ἐνόθευσε τὴν ἔννοιαν μετατρέψας τὴν λέξιν ἀνὴρ εἰς τὸ γυνή, καὶ ἔκτοτε ἐπιστεύθη καὶ ἐθεωρήθη ὡς μέγα τι κακὸν τὸ ἀνωότερον καὶ τὸ κάλλιστον τῶν πλασμάτων! Ὅτι δὲ τὸ κακὸν τοῦτο ψευδῶς ὀνομάζομεν οἱ ἄνδρες κακόν, τὸ δεικνύει ἐναργῶς ἡ διαγωγὴ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ μάλιστα αἱ τελευταῖαι γενόμεναι ὑπὸ στρατιωτῶν ἀρπαγαὶ γυναικῶν ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν ὁποίων ὠρμήθημεν νὰ πιστεύσωμεν πρὸς στιγμὴν μὴ οἱ ἀνέστιοι Ῥωμαῖοι εἰσέρρουσαν καὶ πάλιν εἰς τὴν πόλιν διὰ ν' ἀρπάσωσι τὰς ἑορταζούσας τῶν Σαβίνων γυναικας. Ἐπανήλθομεν, δόξα τῷ Θεῷ, εἰς τὸν χρο-

σὸν ἐκεῖνον αἰῶνα, ὅτε ὁ Ζεὺς ἤρπαζε τὴν Εὐρώπην καὶ ὁ Βορέας τὴν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλίουσσοῦ περιπλανώμενην Ὠρεΐθυιαν. Χρυσούς, τῇ ἀληθείᾳ, αἰῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ διὰ τοὺς συζύγους χρυσούς! εἶναι ἀληθὲς ὅμως ὅτι τὴν σήμερον οὐδ' εἰς ταύρον ἀναγκάζεται νὰ μεταμορφωθῇ τις, ὡς ἔπραξεν ὁ Ζεὺς, διὰ ν' ἀρπάσῃ τὴν Εὐρώπην, οὐδ' ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη πτέρυγας διὰ νὰ κλέψῃ τὴν Ὠρεΐθυιαν. Ἡ γυνὴ σήμερον εἶναι ἐκ τῶν εὐκολώτατα κλεπτομένων πραγμάτων ἐν καλὸν ὄχημα καὶ μόνυχες εἴτε ἀελλόποδες διὰ νὰ τὸ σύρῳσιν ἵπποι, ἰδοὺ τί ἀπαιτεῖται διὰ ν' ἀρπάσῃ τις τὸ χρυσοῦν δέρας, τὸ ὁποῖον δὲν φυλλάττουσι πάντοτε δράκοντες πυρίπνοοι. Δὲν εἶχον ἄρα δίκαιον αἱ γυναῖκες νὰ μᾶς λέγωσιν ὅτι

*Πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ περὶ τὰς κλίνας
περινοστῶν;*

Ἄλλως τε δὲ, μὴ μόνον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὰς ἀγίας τῶν παθῶν ἡμέρας ὑπερεκχειλίζει καὶ πλυμμηρεῖ πανταχοῦ τὸ αἶσθημα τοῦ ἔρωτος; μὴ μόνον ἐντὸς τῶν ἐν Ἀθήναις ἱερῶν ναῶν, εἰς τὸ φέγγος τῶν καιομένων μυρίων ἱερῶν λαμπάδων, οἱ στίλβοντες μελανοὶ ὀφθαλμοὶ τῶν λευκοπαρείων ἑλληνίδων τριτώσκουσιν ἀποτελεσματικώτερον τὰς καρδίας; Ὁ δυσυχέστερος καὶ περιφημότερος τῶν ἑρασῶν, κατὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος διὰ τὸ πάθος τοῦ δημιουργοῦ τοῦ, κατὰ τὴν μεγάλην, λέγομεν Παρασκευὴν, ὁ ἰταλὸς Πετράρχης ἐτρώθη ὑπὸ τῶν ὠραίων ὀφθαλμῶν τῆς περιωνύμου Λαύρας ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἢ τοῦ *divin loco*, ὡς ὁ ἴδιος λέγει. Ἰδοὺ πῶς διηγεῖται ἐν τινι τῶν ἀθανάτων ἀσμάτων τοῦ τὸ ἐπίσης ἀθάνατον δυστύχημά τοῦ.

*Era il giorno ch' al sol si scoloraro
Per la pietà del suo Fattore i rai,
Quand' i' fui preso, e non me ne guardai.
Che i ba' vostr' occhi, donna, mi legaro.*

Τοῦτο εἶναι φυσικὸν φαίνεται καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ψυχὴ ἡμῶν εὐρίσκεται ὅλως παραδεδομένη ἐν προσευχῇ καὶ μετανοίᾳ, τίς οἶδε πῶς ὁ πονηρὸς ἔρωτος εὐρίσκει εὐκαιρίαν νὰ εἰσπληθῇ ἀπὸ τινος θυρίδος λάθρα ἐντὸς τῆς ἡμετέρας καρδίας. Κατὰ τί λοιπὸν πταίουσιν οἱ νέοι; κατὰ τί αἱ νεάνιδες ἂν αὐτομάτως ἢ ἐντὸς τοῦ στήθους των βάρβιτος ἔρωτα μοῦνον ἤλγῃ;

Εἰς τοῦτο ἂν ὑπάρχῃ τις ὅστις νὰ πταίῃ εἶναι βεβαίως ἡ κίρκη Toilette

**Εἰθα τε οἱ θελκτικὰ πάντα τέτυκτο*

**Εἰθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἔμμερος, ἐν δ' ὀσπιστὺς
πάρρασις,*

Καὶ ἡ ὁποία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὡς λέγει ὁ πολυίδμων Ὀμηρος

"Εκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων,

πολύ περισσότερο νέων τῶν ὁποίων τὰ μυελά γυρίζουν ὡς ἀνεμοδείκτης τιθέμενος ἐπὶ περιόπτου κορυφῆς κωδωνοστασίου.

Τῇ ἀληθείᾳ, ὥραϊον ὠρείδες πρόσωπον ἐπιστεφόμενον μὲ καστανόχρουν εἴτε ἐβενώδη κόμην, ἀνθρώπουμένην περὶ τὸ μέτωπον καὶ τοὺς κροτάφους ὡς ἀνεμοτρεφές κυρτούμενον κῶμα, καὶ καλυπτομένην ὑπὸ κυκλοτεροῦς μελανοῦ πετάσου, οὗ ὁ ἐκ λευκῶν στρουθοκαμήλου πτερῶν λόφος νεύει καθύπερθεν ἐρωτύλως εἰς τὴν ἐλαχίστην τῆς νυκτερινῆς αὖρας πνοήν· ταινία λευκὴ ὡς χιών περὶ τράχηλον ἀλαβάστρινον, ἣν ἐκέντησεν ἡ Ἐργάνη τοῦ νέου συρμού· βραχιονιστῆρες χρυσότευκτοι ἐν σχήματι ἄσπιδος περισφίγγοντες τοὺς καρπούς ἀπαλῆς καὶ λευκῆς χειρὸς, ὧν τὸ σχῆμα ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὸν θάνατον καὶ τὸν ἔρωτα τῆς περιωνύμου Κλεοπάτρας· ἐπὶ περιεσφγμένου δὲ καὶ ἐναλλάξ πιεζομένου καὶ ἐξογκουμένου γήθους ἀδαμαντίνῃ περόνῃ, ἀντανανκλῶσα τὰς μυρίας ἐν τῷ νάφῳ καιομένας λαμπάδας, ἰδοὺ ἐρωτικὴ πανοπλία πρὸς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἐμβλέψῃ ἀκινδύνως, ὅτε μάλιστα οἱ καπνοὶ τοῦ λιθανωτοῦ στενοχωροῦσι τὴν καρδίαν καὶ σκοτίζουσι τὸν ἐγκέφαλον, ὅμματα δὲ μαρμαίροντα κεραυνοβολοῦσιν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ πῦρ καὶ φλόγας. Ὅθεν οὐδὲν θαυμαστὸν ἂν κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας πολλοὺς Πετράρχας εὗρεν ὁ ἔρωτος

del tutto disarmati
Ed aperta la via per gli occhi al core.

Τουλάχιστον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς νύκτας ἐκάστη γυνὴ δύναται νὰ περιφέρηται ἔξω τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ὁ ἀνὴρ εἴτε ὁ πατὴρ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ νυκτολόγιόν της τοῦτο, εἰς τὰς Ἀθήνας, λέγομεν, περιμένουσιν αἱ κομψαὶ καὶ οἱ κομφοὶ μας μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἐβδομάδα τῶν παλῶν ὅπως συνδέσῃ νέας, ἀνανεώσῃ παλαιὰς καὶ ἐνισχύσῃ ἐξησθενημένας σχέσεις. Τὸ καθ' ἡμᾶς ὁμολογοῦμεν ὅτι εἰσελθόντες, ὡς χριστιανοὶ, εἰς τὰς πλείστας τῶν ἐκκλησιῶν κατὰ τὰς νύκτας ταύτας, δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μὴ ἀνακράζωμεν χαίροντες μετὰ τοῦ Βασιλῶ:

O nuit ! quel ange sur la terre
Souffle dans tous les coeurs la joie et l'amour !

Ὡς βλέπει ὁ ἡμέτερος ἀναγνώστης, δὲν εἴμεθα ἐκ τῶν αὐστηρῶν ἐκείνων ἠθικολόγων, οἵτινες κακίζου-

σιν ὅτι, ὥς ἐκ τοῦ φορτίου τῶν ἐτῶν, δὲν δύναται ν' ἀπολαύσῃ, καὶ οἱ ὁποῖοι εὐρίσκουσι τουλάχιστον ἄτοπον τὴν ἐντὸς τῶν ἱερῶν ναῶν συμπεριφορὰν τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, θιασῶται τοῦ παρελθόντος, δὲν ἀναγνωρίζουσι ποσῶς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως, ἀλλ' ἡμεῖς, πιστοὶ ὁπαδοὶ αὐτῶν, οὐδόλως διανοούμεθα νὰ ἐλέγξωμεν τὰς ἀθῶας ἐκχειλίσαι· τρυφῶν καὶ εὐαισθήτων καρδιῶν.

Ἔτερόν τι ὅμως ἡδονικώτερον καὶ εἰς τὸ πολὺ μικρὸν ἀποκλίνον ἔθιμον, καὶ τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον ν' ἀφανισθῇ ὑπὸ τοῦ πεπτωκότος συστήματος, ἦν καὶ ὁ γενόμενος πυροβολισμὸς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐώρασαν ἐφέτος ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ τὰ μεγάλα τῶν Διονύσια, ἡ δὲ φιλόσοφος τῆς Ἀθηνᾶς πόλις ὁμοίᾳζε κατ' αὐτὰς μέγα τι πυροτέχνημα, καιόμενον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας. Ἐκαστος καλὸς χριστιανὸς ἐθεώρει καθήκον θρησκευτικὸν νὰ κενώσῃ ἑκατοντάκις τουλάχιστον τὸ πυροβόλον του· φαντάσθητε ὅθεν ὁποίαν ἀρμονίαν ἀπετέλει ἡμερόνυχτα ὁλόκληρα ἐν τῇ πρωτευούσῃ ὁ βραγχῆς οὗτος· ἤχος, ὁ κατὰ πάντα ὁμοῖος τοῦ

rauco suon della tartarea tromba.

Οἱ τολμηρότεροι μάλιστα, ἢ οἱ μᾶλλον χριστιανοί, πρὸς ἐπίτευξιν μεγαλητέρας ἐτι ἀρμονίας, ἔκρυπτον ἐντὸς τοῦ μακροῦ σωλήνος τοῦ ὅπλου τῶν κωνικῶν τινα μολύβδινον ὄγκον, ὅστις ριπτόμενος εἰς τὸ ἀχανὲς διάστημα προὔξενει διαβολικὸν τινα συριγγὸν ἥδυστον εἰς τὴν ἀκοήν τῶν ἀνδρείων, ἀδιάφορον ἂν ὁ μύλυθος οὗτος, ἀλάστον διεύθυνσιν, κατεστύντριβε τὴν κεφαλὴν φιλοπράγμονος τινὸς διατρέχοντος ἀπροσέκτως τὰς ὁδοὺς, ἡ ἐκτιθεμένου ἀνοήτως εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας του. Μὴ δὲν θεωρεῖται παρὰ πάντων εὐτύχημα ν' ἀποθάνῃ τις μετὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη !

Τὸ καθ' ἡμᾶς ὅμως, (καὶ δὲν ἐρυθριῶμεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν), προτιμῶμεν μᾶλλον νὰ υπάγωμεν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τοῦ κυρίου Σουλῆ, ὅπου ἡ γενεὰ ἐκείνη τῶν ἱπποκενταύρων ἐκτελεῖ τοὺς ἱπποκενταυρικοὺς ἀγῶνάς της, ἢ νὰ μένωμεν οἱκοὶ σπένδοντες τῷ Διονύσῳ καὶ διὰ τῶν ἀενάων πυροβολισμῶν νὰ διασχίζωμεν τὰς ἀκνάς καὶ τὰς κεφαλὰς συνάμα τῶν γειτόνων μας. Αὕτη εἶναι ἡ ὀλιγώτερον τῶν λοιπῶν κοσμικῇ ἀπόλαυσις, καὶ ἡ ὀλιγώτερον διὰ τοὺς ἄλλους βλαπτικὴ. Βεβαίως ἀγαστὸν ἴδιον εἶναι ν' ἀκοή τις εὐφραδὴ καὶ στωμύλον ῥήτορα ἀγορεύοντα ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Συνελεύσεως, ἡ

Ὄρφέα τινὰ μουσικὸν ψάλλοντα ἐπὶ τῆς λύρας του-
τὰς διαφορὰς μελωδίας, ὅσας πολλάκις ὁ ἡμέτερος
Ἀλθώτας ἀπὸ κινήσεως ἐν τῇ *Χρυσάλλιδι*. Εὐ-
φρόσυνον ὁμοίως εἶναι νὰ βλέπῃ τις τὴν *Santa*
Maria della seggiola τοῦ Ραφαήλου, ἢ τὴν ἐν
Λούδρῳ μαρμαρίνον Μηλίαν Ἀφροδίτην, ἀλλὰ καὶ
εἰς τὸ κυκλοτερές τοῦ κυρίου Σουλῆς θέατρον εὐχα-
ριστεῖ τις τὴν περιέργειάν του ἀπαντῶν ἀνθρώπους
ἰδιαίτερας ὅλως κατασκευῆς καὶ διαφοροῦ μηχανι-
σμοῦ. Οἱ πόδες τῶν ἀνθρώπων τούτων δύνανται νὰ
ἐκτελέσωσιν ἄριστα τὰς λειτουργίας τῶν χειρῶν,
καὶ ἀντιστρόφως. Ἡ κίνησις ὑπὸ τὴν κολοσσαίαν
ἐκείνην σκηνὴν δὲν εὗρίσκει κανὲν ἐμπόδιον ἀφ'
ὅσα ἡ μηχανικὴ ὑπολογίζει, καὶ αὐτὴ ἡ ἑλξίς τῆς
γῆς ἐκλείπει παντάπασιν. Ἴδε τὴν ἐλαφρὰν ἐκείνην
χρυσάλλιδα, τὴν ἀπτόητον Ἀμαζόνα, ἥτις διὰ μό-
νου τοῦ δακτύλου τοῦ ποδὸς τῆς ἐγγίζει τὴν ῥάχιν
τοῦ καλπάζοντος Πηγάσου τῆς. Πηδᾷ καὶ χο-
ρεῖται ὡς ἡ Χάρις αὐτῇ, μάχεται καὶ ἐφορμᾷ ὡς ἡ
Ἀφροδίτη κατὰ τοῦ Διομήδους, καὶ αἱ φωναί τῆς,
καὶ αἱ οἰμῳγαὶ τῆς μάστιγος, καὶ ὁ ποδοβολητὸς
τοῦ ἵππου, οἱ χρεμετισμοὶ του, οἱ βρηχυθμοὶ τῶν
πυρρήνων μηχανήρων του, αἱ χειροκροτήσεις τῶν θεα-
τῶν, καὶ τῆς μουσικῆς οἱ ταχεῖς, ὀρμητικοὶ καὶ
θορυβῶδεις φλόγγοι, ταραττοῦσι πρὸς στιγμὴν τὴν
καρδίαν τοῦ θεατοῦ καὶ συγκινοῦσι τὴν ψυχὴν του,
εἰ καὶ μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ τὰ πάντα σιγήσωσι καὶ
φονευμένοι δὲν μείνωσιν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μά-
χης, γελᾷ καὶ οὗτος διὰ τὸν παιδαριῶδῃ ἐνθουσια-
σμόν εἰς ὃν ἐνέδωκε, πιστεύσας πρὸς στιγμὴν ὅτι
παρευρέθη ἐν τῇ τοῦ Βατερλώ μάχῃ, ἐνθα ἀπεφα-
σίστη ἡ τύχη ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης. Καὶ ταῦ-
τα πάντα δὲν εἶναι ἀπατηλὰ φάσματα ἀγύρτου
τινὸς θαυματοποιοῦ· εἶναι πραγματικότης ἀποδει-
κνύουσα κατὰ πόσον τὸ ἀνθρώπινον σῶμα δύναται
νὰ καταστῇ εὐτροφον διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς γυμνά-
σεως καὶ ἀσκήσεως.

Ἄλλ' ἀπηυδῆσαμεν ὑπὸ καμιάτου. Ὁ ἀναγνώ-
στης ἔχει, πιστεύω, ἀνάγκην ἀναφυγῆς· ἰδοὺ, τὸν
φέρω εἰς τὸ ἀναγνωστήριον τῆς Βουλῆς, ὅπου ὁ πρῶτος
καὶ μειλίχιος ἔφορος τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἀπαγγέλλει
τὸν συνῆθη κατὰ τὴν 25 μαρτίου λόγον του. Εἶναι
ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν περιγραφὴν μας ἐποίησάμεθα
χρῆσιν τοῦ προηγουμένου λεγομένου σχήματος, ἀλ-
λὰ μὴ δὲν εἰδοποιήσαμεν τὸν ἀναγνώστην ὅτι ἡ
πτῆσις τῆς Χρυσάλλιδος εἶναι ἀκανόνιστος καὶ ἀ-
νυπότακτος εἰς πάντα κανόνα· ἄλλως τε τί μέλ-
λει τὸν ἀναγνώστην περὶ τούτου; ὁ μόνος ὅστις
ἔχει δικαίωμα νὰ παραπνευθῇ, διότι τῷ παρεχα-

ρήσαμεν τὴν κατωτάτην τῆς ἐπιφυλλίδος μας θέ-
σιν, εἶναι ὁ φίλος ἡμῶν Τερτσέτης· ἀλλ' ἡμεῖς ἐλ-
πίζομεν ὅτι ὁ παροτρύνων τοὺς ἄλλους νὰ ἐξομω-
θῶσι πρὸς τὸν Θεόν, θέλει σπεύσει πρῶτος νὰ
ἐξομωθῇ πρὸς αὐτὸν συγχωρῶν ἡμᾶς διὰ τὴν ἀ-
θῶαν ταύτην παραδρομὴν μας.

Καὶ ἀληθῶς, τοῦτο ἦν τὸ θέμα τοῦ λόγου τοῦ
κυρίου Τερτσέτου. Ὁ ἀφελὴς οὗτος ποιητὴς καὶ
ρήτωρ συνοίθησε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐν τῷ
ἀναγνωστηρίῳ τῆς Βουλῆς τὸν κομψὸν καὶ φιλολό-
γον κόσμον τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐ-
θνικῆς παλληγενεσίας, καὶ εἰς τὴν *παιτιῶν*
γλῶσσαν τῶν γερόντων ἐξήγησεν, ἢ, ὡς ὁ ἴδιος
εἶπεν, ἀνέμνησε μόνον εἰς τὸ ἀκροατήριόν του τὴν
Πλατωνικὴν ἰδέαν, « Ὁμοίωσις τῷ Θεῷ κατὰ τὸ
δυνατόν. » Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι αἱ Κυ-
ριαὶ τῆς πρωτεύουσας, ὅσαι μάλιστα ἔχουσι φιλο-
λογικὰς ἀξιώσεις, συνέρευταν κ' ἐφέτος, ὡς πάν-
τοτε, ὅπως ἀκροασθῶσι τὸν ἀγαπητὸν τῶν ῥήτο-
ρα. Ἡ ἀφέλεια τοῦ λόγου τοῦ κ. Τερτσέτη, οἱ φαι-
δρύνοντες αὐτὸν ἀθῶοι ἀστεῖςμοι, ἡ πραεὶα καὶ
μειλίχιος φωνὴ αὐτοῦ καὶ τὸ κόσμιον τῶν σχη-
μάτων του, ἐλκύουσι, φυσικῶς τῷ λόγῳ, τὸ ὠραῖον
φυλὸς τὸ ὁποῖον δὲν ἀπαξιοῖ νὰ παρευρίσκηται
καὶ εἰς τὰς φιλογολικὰς αὐτὰς διασκεδάσεις, ὅταν
ἐλπίξῃ νὰ δείξῃ τὰ φυσικὰ πλεονεκτήματά του ὑπὸ
νέαν ὅλως ὄψιν. Ἴσως ἡ χριστιανικωτέρα καὶ ἡθι-
κωτέρα πασῶν τῶν τέρψεων ὧν ἀπηλαύσαμεν κατὰ
τὰς δύο παρελθούσας ἐβδομάδας, ἦτο ἐκείνη ἥς
χορηγὸς ὑπῆρξεν ὁ κ. Τερτσέτης. Ἡμεῖς μάλιστα θὰ
ἐπιπροτιμῶμεν μυριάκις νὰ παρευρεθῶμεν ἐπ' ὀλίγον
ἐν μέσῳ τῆς ὀμηγύρεως ταύτης, ἢ νὰ ἐπιχειρήσω-
μεν τὸ ἐπίπονον καὶ πολυεξόδον ταξείδιον τοῦ νὰ
μεταβῶμεν μέχρι τοῦ ἀρκτικοῦ πόλου, ὅπως πλη-
ρώσωμεν τὴν ματαίαν καὶ νεανικὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
νὰ ἰδῶμεν πρῶτον ἡμεῖς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον.

M.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

* * Ἐσχάτως συνεκίνησε τοὺς Παρισίους περίεργος
δίκη, εἰς ἣν παρίσταντο ὡς κατηγορούμενοι πρόσω-
πα κατέχοντα ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν. Ὁ Γάρσις,
ὁ Εὐρωπαϊκῆς ὑπολήψεως χαρτοπαίκτης, ὁ τρόμος
τῶν βαθυταλάντων χαρτοπαικτειῶν τοῦ Βόδεν καὶ
τοῦ Ἀμβούργου, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου διήλθε
Πακτωλὴς ὀλόκληρος χρυσίου, ὁ θαυμαζόμενος, ὁ
ἐπευφημούμενος, ὁ θωπευόμενος Γάρσις ἐνεφανίσθη